

NOORDKOPPER Bob verruilt koksmes voor kwast

'Ik ben veel milder geworden'

Van hard werken, lange dagen maken in het hotel- en restaurantwezen en elke dag 'aan' staan naar nul. Het leven van Bob Groen uit Petten komt in 2020 tot stilstand als de pijn van drie hernia's zo heftig wordt dat hij zijn werkende leven moet opgeven. Maar er komt een nieuwe passie voor terug: schilderen.

Petten ■ Wie Bobs huis in Petten binnenstapt, ziet meteen waar zijn hart sneller van gaat kloppen: motorrijden, koken en schilderen. Die eerste passie staat pontificaal midden in de kamer te pronken. Een blauwe Harley Davidson uit 1985. Binnen, ja, want zo doen echte liefhebbers dat volgens hem. De Harley staat naast de nis waar Bob zijn schildershoek heeft ingericht. Op de ezel staat een van zijn recente werken: een olieverfschilderij van een vrouwengezicht van wie het leven gedetailleerd in de huid staat getekend. Eromheen liggen alle materialen keurig geordend. Ronde kwasten bij de ronde kwasten, platte bij de platte. Die orde alleen al geeft Bob rust.

In dit hoekje zoekt de Pettemer de kalmte die hij nodig heeft om zijn nieuwe leven vorm te geven. Tot drie jaar geleden maakte hij namelijk lange dagen in de horeca. Hij wijst naar het ijzeren kunstwerk dat aan de muur van de andere kant van de ruimte hangt: een frame met daarin dieren en bloemen gemaakt van gebruikt keukengerei. Aangeleverd door Bob zelf, gecomponeerd en in elkaar gelast door kunstenaar Theo Kroon. „Kijk, hier een escargot-tang, daar een oestersmes dat speciaal voor mij is gemaakt. En daar een oud juskannetje.”

Patés, terrines, galantines

De onderdelen komen uit zijn ouderlijk huis en van de verschillende restaurants waar hij werkte. Hij pakt zijn uitgeprinte CV erbij: chef de partie bij Merlet in Schoorl, gevolgd door Dikker & Thijs in

De redactie van de Schager Courant ontmoet inwoners van Schagen en Hollands Kroon en spreekt met hen over hun leven en hun woonomgeving.

Amsterdam en via een rol als sous-chef bij Golden Tulip Zandvoort naar executive chef bij verschillende hotels door het hele land. In die laatste rol start hij nieuwe keukenbrigades op en stuurt tot dertig man aan in de keukens. Hij ontwikkelt zich tot een gedreven leidinggevende die geniet van het overbrengen van het met de hand maken van verfijnde gerechten. Het ambacht, noemt hij dat zelf. Patés bijvoorbeeld, terrines, galantines en ballotines. Ook ijs, friandises en luxe bonbons.

In 2015 treedt hij in dienst bij Loetje, de bieftukkerspecialist waar Bob onder meer teams bouwt in nieuwe vestigingen. Hij is er gerust zestig uur per week mee bezig. Dan begint langzaam zijn rug te protesteren. De pijn neemt toe, maar Bob werkt door. Ondertussen probeert hij van alles: training, saunabezoeken, massages. Niets helpt. „Ik ben zelfs in een vrieskist van min 110 graden Celcius gestapt in Breda.” Rond Kerst 2019 is de pijn onhoudbaar. „Ik kon niet meer staan van de pijn. M'n collega's moesten me naar de keukens dragen.”

Bob vraagt een dag vrij, in plaats daarvan meldt zijn werkgever hem uit bescherming ziek. Dat blijkt geen overbodige luxe. Onderzoek in het ziekenhuis wijst uit dat de Pettemer twee rughernia's heeft en eentje in de nek. Hij wordt geopereerd en pakt na een paar weken het werk weer op. „Maar de pijn

Bob Groen in zijn schilderhoek, met op de hoek z'n Harley.

FOTO NICK MAARSEN

„Ik zei: 'Ik kan niks, maar wil veel. Ik ga alleen niet met tien man een appel naschilderen'”

bleef. Onderweg naar Loetje Leeuwarden moest ik twee tot drie keer stoppen. Het ziekenhuis zei dat het tot 75 procent beter zou gaan na de operatie, maar het werd misschien 25. Later bleek dat ik veel littekenweefsel aanmaak, dus hiermee ben ik niets opgeschoten.”

'Vissen? Zeker niet'

Pogingen om ander werk te krijgen, stranden door die verrekte pijn. April '22 wordt hij definitief afgekeurd. Zo staat ineens Bobs leven stil. Geen lange motorritten meer, niet meer knallen ik de keukens, altijd pijnstillers op zak. En

nu? „De psycholoog stelde voor te gaan vissen om aan m'n rust te werken. Dat ga ik zeker niet doen.” Hij kiest ervoor zijn creatieve kant op te zoeken en belt de schilderlerares van z'n moeder. „Ik zei: 'Ik kan niks, maar wil veel. Ik ga alleen niet met tien man een appel naschilderen.'”

Inmiddels gaat Bob al drie jaar elke dinsdag naar les. „Tussen allemaal vrouwen van 70 tot 90, hilarisch.” Thuis kruipt hij geregeld achter de ezel om te werken aan zijn vrouwenportretten. Dan sluit hij zich helemaal af en vindt de rust die hij nodig heeft. Het helpt hem. „Zodra ik de penseel pak, ben ik verloren en ga ik er helemaal in op.”

Het heeft hem intrinsiek veranderd. „Ik was nogal een opgewonden standje, had nooit tijd voor onzin. Ik ben nu veel milder. Wat mij is gebeurd, heeft me zachter gemaakt.” Bovendien geeft het schilderen hem nieuwe energie. „Het geeft met een goed gevoel, ik verkoop bijna alles via m'n facebookpagina Bob 4 Art. Daar spreekt waardering uit.”

Renate Zoutberg

